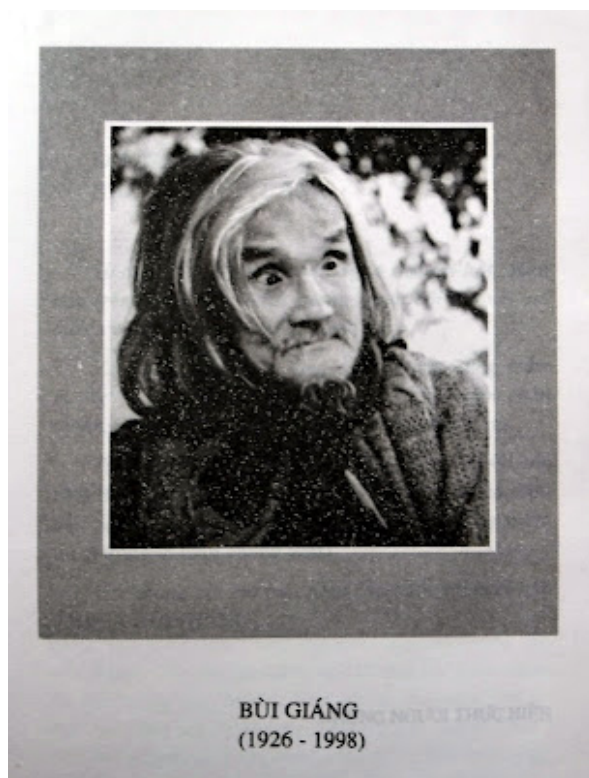

Trước khi Sài Gòn sụp đổ, tôi đã có một thời gian dài sống tại Lăng Cha Cả, gần nhà thơ Tân Sa Châu. Để đến được trung tâm Sài Gòn, tôi Lăng Cha Cả phải đi qua những con đường Truong Minh Ký – Truong Minh Giảng (nay là đường Lê Văn Sĩ). Ở đó, gần cầu Truong Minh Giảng có một cái chợ mang cùng tên và sau này, ở bên kia đường, Đồi Hắc Vạn Hồng của Phật giáo được xây dựng. Có một thời, đây là nơi nhà thơ Bùi Giáng thường xuất hiện. Phan Nhiên Hạo trong bài viết Bùi Giáng Như Tôi Thấy có nhiều chi tiết khá lý thú:

Ông là một nhân vật khá nổi đình đám ở khu vực cầu Truong Minh Giảng. Có những buổi chiều đông lạnh giá, tôi ngồi uống cà phê bên đường nhìn ông đi làm công nhân sát giao thông nơi cầu Truong Minh Giảng. Ông đi một chiếc quần lót đen chới trên đầu, áo quần te tua, tay cầm chiếc roi tre dài, xoay ngang xoay dọc cho xe cộ. Người ta đi qua, cố gắng tránh xa người roi tre dài, nhưng không ai chú ý đến ông. Ông loay hoay như vậy giữa dòng xe cộ hàng giờ liền, rồi chán, bỏ đi.

Có lần tôi thấy ông mặc một chiếc áo chim cò rừng thung thình. Chiếc áo rất mỏng có vài hàng ngoi ở tay chân, chiếc áo đó ở ngoài với ông. Nhưng chỉ vài hôm đã thấy chiếc áo trở

nên cũn. Đôi khi tôi bắt gặp ông ngồi dưới hành lang trong sân Vườn Hè, chờ đợi. Ông mặc áo quần đơn giản, đi vào cửa. Dưới bóng cây phượng xanh mát, nhìn ông lúc nào cũng trông ông có vẻ thanh và buồn. Ông ngồi một mình, ánh mắt sau cặp kính cận dày nhìn xa xăm ra dòng xe cộ bên ngoài cửa trường.

Hình như Bùi Giáng không chỉ lang thang trong "lãnh địa" của Trường Minh Giảng và trường Vườn Hè. Một lần tôi thấy ông một chỗ khác, khá xa "nhà". Hôm đó tôi mua to, tôi đứng chờ trên lầu nhà một anh bạn đồng nghiệp Nguyễn Thiện Thuật, đợi đến một cái chết, không như rõ là chết Vườn Chuối hay chết Nguyễn Thiện Thuật. Trường có một đống rác cao nghều, đen xì, bốc mùi và rất hôi thối. Bùi Giáng đang đứng gần nhau với một bà bán hàng ngay cạnh đống rác.

Chắc ông phá phách gì nên bà này mang xỉa xỉa, còn ông thì chỉ là óng ánh câu vô nghĩa để đáp lại. Nhìn ông cũng hoa tay múa chân và khá hung hăng. Cùng với người đàn bà xô mạnh Bùi Giáng. Ông ngã xuống đất rác đen, mang la bai bai. Cặp kính cận dày và cái thân hình lẻo khoẻo trong quần áo mỏng khi ông trông giống một con bọ ngấm bọ chân. Dưới trời mưa tầm tã, ông có vẻ không giống người dưng vì đống rác quá nhão. Còn người đàn bà vẫn tiếp tục cười cười.

Tôi cũng đã thấy Bùi Giáng trong một trường hợp khác, rất đáng nhớ. Một buổi sáng chiều khoảng 6 giờ, sinh viên ký túc xá bỗng nghe tiếng la hét phía dãy phòng các sinh viên nữ. Thấy họ chạy ra hành lang. Nhìn qua bên dãy nữ, thấy các mái tóc dài thò ra rồi thụt vào, họ ngồi này đứng kia khác. Tiếng la oai oái vẫn không ngừng, nhưng bây giờ xen lẫn tiếng cười khoái trá của các sinh viên nam. Nhìn xuống, tôi thấy giữa sân trường, Bùi Giáng đang trong quần áo ướt, nhìn ông hoàn toàn... khỏa thân, quần áo cởi bỏ ra để bên cạnh. Một sinh viên báo về ngoài cửa trường với chuyện đó, hét quần áo vào tay ông lôi ra khỏi sân trường. Thấy là một buổi "đi tìm tâm" để bắt cho các ký túc xá.

